

46/20

ja 15

5072

Informace o Charty 77 - ročník třetí /1980 - č. 9

od

1980 do 12. června 1980

Sdělení Charty 77 z 15.5. 1980	1
Dopis Charty 77 generálnímu tajemníkovi OSN	3
Dokument Charty 77 č. 28	4
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
Sdělení č. 181	5
Sdělení č. 182 /zadání členů VONS/	5
Sdělení č. 183 /Petr Cibulka opět trestně stíhan/ . .	5
Sdělení č. 184 /případ Josefa Čurody/	5
Sdělení č. 185/případy, o nichž VONS neužádá úplné informace/	6
Sdělení č. 186 /vyvlastnění domu signatářů Charty 77/.9	
Zpráva příbuzných pro přátelsky odsouzených - květen 1980 .9	
Stížnost Otakara Veverky	12
William Saroyan na filosofické fakultě v Praze	13

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Anne Šebatová, Anglická 8, Praha 2

Sdělení Charty 77

Mluvčí Charty 77 obdrželi stanovisko ke správě expertů Mezinárodní organizace práce k projednávané otázce pracovní právní diskriminace v Československu, které postupují Mezinárodní organizaci práce v Ženevě a Mezinárodní konfederaci svobodných odborů v Bruselu. 15. května 1980
raci

Rudolf Batták
mluvčí Charty 77

Maria Brozdková
mluvčí Charty 77

Milota Rejchrt
mluvčí Charty 77

Stanovisko k otázce pracovní právní diskriminace v Československu

Pokud je nás známo, komise MOP nepřijala vysvětlení obsažené v poslední oficiální správě čsl. vlády ke stížnosti Mezinárodní konfederace svobodných odborů na porušování Úmluvy č. III s diskriminací v zaměstnání a povolení v praxi ds. zaměstnavatelských organizací a především proti některým signatářům Charty 77.

V této souvislosti povalujeme znova ze potřebné poukázet na závažnou skutečnost, že v Československu po řadu let trvá neobydlojně vyhozený rozdír mezi Úmluvou č. III a konkrétní praxí v pracovně-právních vztazích, když diskriminace v zaměstnání a povolení z politických a jiných důvodů, neoprávněných podle Úmluvy, se každodenně uplatňuje a to už jen proti neoprávněným propuštěným signatářům Charty 77, kteří tu tvoří jen nepatrnou paru pro toto, ale proti velkému množství čsl. občanů.

V Československu bylo desetitisíce lidí propuštěno ze zaměstnání a jinak pracovně postiheno z politických důvodů po změně zákoníku práce zákonem č. 153/1969 Sb., který odporoval Úmluvě č. III i platné čsl. dřetavě. Když se čsl. orgány - po kritice na půdě Mezinárodní organizace práce a na jejím zakládání - rozhodly zákonem č. 20/1979 novelizovat přilehlé ustanovení č. 46 a 53 zákoníku práce tak, aby odpovídalo změně Úmluvy, na právní a faktické situaci těchto lidí se změnilo jen málo. Jejich možnosti vykonávat práci oddajování jejich odborným předpokladům, uzdrálení a zkoušenostem byly a jsou velice omezené, stejně tak jako možnost záhnit existující zaměstnání. Při změně zaměstnání by se vystavovali riziku, že by je nový zaměstnavatel, který má volné místo, z politických důvodů nepřijal.

V Československu je v současné době nedostatek pracovních příležitostí, vše lidé, kteří mají pečet politicky nespolehlivých nebo méně spolehlivých, nemohou různá místa zaostávat. Přitom najde o místa, na které by čsl. předpisy stanovily nějaké zvláštní předpoklady, až jíž odborná nebo morální spodek by měla při jejich obhazování platit právní rovnost uchazeče o ně. Jsou celé obory (profese), ve kterých se tito lidé vůbec nemohou ucházet o zaměstnání, kde platí fakticky "zákon žinnosti". "Zákon zaměstnání", ačkoli najde o profese spojené s bezpečností státu a jejím zařízením. Tak tomu je např. u profese učitelské na všech stupních škol mateřských, u všech povolání ve vědě, výzkumu, kultuře a umění, včetně povolání např. knihovníka, u všech zaměstnání na státních dřadech byt trábe lokálního využití a řada dalších. Rovnost před zákonem, kterou čsl. občanům garantuje čsl. dřetava a v zaměstnání a povolení vedle dřetavy i mluvčí Úmluvy č. III, je v řadě oblastí pracovně-právních vztahů fakticky likvidována.

V praxi se při obhazování různých pracovních míst nepostupuje v souladu s Úmluvou č. III ani čsl. dřetavou s zákoníkem práce, ale postupuje se podle interních instrukcí a pokynů, které jsou většinou nezádané a jsou právě neprávnickou zákonitostí. Tyto pokyny však stanoví rozhodující kritéria a požadavky, jež musí splnovat uchazeč o to či ono místo, funkci. Při hledání pracovníků se v inzerátech v tisku skryvají pod obecným označením "kádrové předpoklady nezbytné". Obecné těchto "kádrových předpokladů" nestanoví žádají obecně závažný právní předpis, protože je stanovit nemůže, neboť by to bylo v jasné rozporu s Úmluvou č. III, s čsl. dřetavou i zákoníkem práce atd. Těmito "kádrovými předpoklady" se také nerovná odborné či morální předpoklady nezbytné pro výkon určité funkce či profesie, které jsou eventuálně stanoveny ve zvláštních právních předpisech, ale rozuzí se jimi právě tyto stanoveny ve zvláštních právních předpisech,

zvláštní politické pořešovky. Např. určitá místa mohou nastávat pouze členové KSČ, nemohou je vykonávat lidé, kteří byli z politických důvodů prakticky pracovně postiženi, stoupenci jiného než oficiálního světového názoru, t.j. např. lidé náboženský založení apod. Přitom o přijetí na jakékoli nezádlnické povolání rozhoduje vždy příslušné složka KSČ, je-li však uchazeč sám bývalým členem KSČ, mohl byt často přijat na řadu ani manuální povolení, kde by "příbel do styku" s dalšími osobami, např. spolupracovníky.

Přestože v roce 1973 schválila komise znalců při jednání o novém zákoniku práce podnět, aby čsl. vláda chlátila této komisi, jaká ustanovení byla učiněna, aby se revidovaly případy, u nichž se použila ustanovení § 46 a § 52 zákona č. 153/1969 sb. odpovídající Umluvě, a ačkoli i další orgány MOP k tomu československé orgány vyzývaly, žádná opatření k praktické revizi těchto případů perušování Umluvy č. 111 přijata nebyla. Výše uvedená trv. kádrová politika, která se v čsl. praxi stále uplatňuje, tento závér o perušování Umluvy č. 111 potvrzuje.

Tato trvající praxe perušování Umluvy č. 111 se znova výrazně projevila v pracovní perzekuci fandy signatářů Charty 77 a jejich stoupenců. Prohlášení Charty 77 skupinou občanů, kteří na čsl. orgánech pořešovali, aby byly důsledně dodržovány čsl. zákonky a datava a respektovány svobody a práva občanů v nich stanovené a jimi garantované, kteří prakticky poukázeli na případy perušování těchto práv a na negativní důsledky, k nimž takové perušení občanských práv vede, bylo čsl. úřady označeno za činnoct ohrožující bezpečnost státu, jeho socialistické a státní zřízení. Na základě tohoto postoje, který byl formulován ve stanovisku Generální prokuratury ČSSR z 31.3.1977, jehož bylo použito i jako východisko při rozhodování soudů v pracovně-právních sporoch signatářů Charty 77, byla řada těchto občanů propuštěna ze zaměstnání i jinak perzekuována. Jednání občanů, kteří signovali Prohlášení Charty 77 nebo je podporovali, je plně v souladu s čsl. datavou a bylo o je to jednání vpravdě státetverné, státné a společensky odpovědné. Prohlašovat je za protidstavní a protistátní znamená vydávat černé ze bílé, obracet vše naruby.

Postup zaměstnanců, odborů i soudů, které protiprávní pracovní perzekuci těchto občanů uskutečnily, resp. ji sankcionovaly, je z hlediska Umluvy č. 111 i platného čsl. práva neoddělitelný a neospravedlnitelný. Perušení práva tu zástatková perušení práva a nestane se nicím jiným - i přes všechny pokusy čs. úřady a odbory je vydávat za právně přípustný a oprávněný postup v zájmu bezpečnosti státu. Nikdy se však čsl. orgány nepokusily seriozně odpovědět, jak - a v čem - může pořešavek důsledného zachovávání této a zákonu ohrožovat bezpečnost státu a jeho zřízení, protože takovýto postup nemůže být důpěkny.

Nednira přesvědčivě nemocnost takovéto snahy prokázaly čs. soudy, které rozhodovaly o žalobách občanů propuštěných ze zaměstnání a které svými rozsudky sankcionovaly tato protiprávní propuštění a výpovědi signatářů a podporovatelů Charty 77. Aby soudy mohly vydát takovéto rozsudky, musely perušit všechny základní materiální a procesní normy čs. práva. Charty 77 tuto skutečnost jíž podrobně prokázala ve svých dřívějších stanoviscích, nejpřesvědčivěji ji však prokazuje samotné rozsudky čs. soudů v případech pracovních sporů signatářů Charty 77, které měly Mezinárodní organizace práce k dispozici. Soudy žalujícím signatářům neposkytly žádoucí právní ochranu. Čsl. orgány ani v dalším období pak neučinily žádné opatření k obraně zákonostati v těchto případech, takže tato perušení práva nebyla ani soudně ani jinak právně reparována, tím méně pak dostali lidé protiprávně propuštění z práce měrní či materiální odškodnění. Proto také čs. úřady nemohly uvést, jaká nedostupnost žalujícím signatářům Charty 77 soudy poskytly, ani jeho administrativní, když v řádném konkrétním případě, který byl Mezinárodní organizaci práce doležen, se nic takového nestalo.

Ani těm pracovníkům, kteří po propuštění - po krátké nebo delší době - zaměstnanosti - byli posléze zaměstnáni, nedostalo se rovnosti přiletílosti a zacházení, jak počaduje Umluva, protože existující čs. praxe takovýto postup prostě nepřipouští a neumožnuje.

ČSRR se zavázala podle čl. 3, písm. e/ Úmluvy č. 111 zrušit jakékoli zákonodárné ustanovení, nepravit jekékolii administrativní opatření nebo praxi,

- 3 -

které jsou neslužitelné se zákonem diskriminace v zaměstnání a povolání. Je proto v této souvislosti neoklidným jevem, že Nejvyšší soud ČSSR, jak na to Charty 77 již poukázal ve svém minulém stanovisku, přijal ve svém nedávném poznatku soudů při uplatňování zákona č. 40/1973 Sb. o otázkách skondensovaného pracovního pověru /Sbírka soudních rozhodnutí č. 9 - 10, 1978, str. 500-501/ takovýto výklad § 46, odst. 1, písm. e/, který prakticky zhodnocuje význam novelizace tohoto ustanovení zákoníku práce v r. 1975.

Pedle tohoto nepochybně ex tentivního výkladu ust. § 46, odst. 1, písm. e/ může organizace dát pracovníkovi výpověď pro neplnění pořadavků, jest jasné nezbytné pro řádný výkon práce a jejich organizační ne splnění organizace nezavinila. Tyto pořadavky nemusí být stanoveny řádným právním předpisem a mohou se dotkat /pedle druhé vykonávané práce nebo zastávané funkce/ občanské angažovanosti, kordlně-politických kvalit pracovníka apod. Tato interpretace Nejvyššího soudu ČSSR, která svým dílem utilitárním pojetím odvodenou je a posvětuje nezákonité výpovědi pracovníků pro dnešní ne splnění politických pořadavků kládencích na úkon jejich práce, je v diametrálním rozporu s cit. ustanovením Úmluvy č. 111, kterou se ČSSR zavázala respektovat. Výklad Nejvyššího soudu, který dodatečně v abstraktní podobě sankcionoval všechny nezákonité rozsudky soudů v pracovně právních sporech signatářů Charty 77, znova tak potvrdil, že soudy signatářů Charty 77 neposkytly potřebnou právní ochranu proti nepřipustné diskriminaci v zaměstnání a že soudní praxe se nelidí výše uvedeným ustanovením čl. 3, písm. e/ Úmluvy č. 111.

Federální shromáždění ČSSR přijalo v dubnu 1980 prohlášení k Všeobecné klaraci odborových práv, jež byla přijata na kongresu SOF v roce 1979 v Rýmařově. V tomto dokumentu se prohlašuje, že v ČSSR jsou respektována a zajištěna všechna odborová práva čs. občanů prostřednictvím Revolučního odborového hnutí. Bohužel, v této souvislosti zhotala stranou problematika porušování pracovních a odborových práv signatářů Charty 77 a jejich stoupenců, kteří byli nejenom propuštěni z práce nebo jinak pracovně paralyzováni, ale byli také namnoz vylučováni z odboru a věčně jejich odvolání proti tomuto neodvodeněmu a neoprávněnému znevádění odborových práv byla zamítнутa.

Ani v těchto případech dosud nedošlo k nápravě. Odbory, jejichž zástupci v r. 1975 na přání Mezinárodní organizace práce při projednávání novely zákoníku práce prohlašovali, že "čs. odbory budou nedále zaručovat, aby byla provedena v čs. podnicích byla v souladu s Úmluvou" se aktuálně negativně při protiprávních propouštěních z práce signatářů Charty 77 a odmítaly jakoukoliv pomoc při hledání zaměstnání těm občanům, kteří v rozporu s Úmluvou pozbyli práci z politických důvodů.

Závěrem svého stanoviska znova konstatujeme, že porušení Úmluvy č. 111 v postupu proti signatářům a podporovatelům Charty 77 nebyla dosud napravena vyjadřujeme svou ochotu poskytnout Mezinárodní organizaci práce veškerou dokumentaci o případech porušování Úmluvy i jakoukoli další pomoc v této věci. Znovu dáváme v duchu dřelnost vyslání vyšetřující komise do ČSSR, která by na místě přešetřila situaci a mohla by podat Mezinárodní organizaci práce objektivní zprávu ke stížnosti Mezinárodní konfederace svobodných odborů o pracovní diskriminaci signatářů Charty 77.

Generální tajemník OSN

Dr. Kurt Waldheim

New York

U.S.A.

Pane generální tajemníku,

Južnem občanské iniciativy Charty 77, jejímž cílem je přispívat k respektování a plnění Paktu o lidských právech, ratifikovaných ústavními orgány naší země r. 1975 a platnými jako součást jejího řádu, obracíme se na Vás se žádostí o radu, jak postupovat v situaci, kdy naše upozornění na konkrétní porušování ustanovení Paktu /i. díly naší země jim odpovídajících/ jsou v rozporu s duchem ž literou díly a jiných právních noben příslušnými orgány ignorovány.

Kromě mnoha jiných případů jde zvláště v poslední době o soustavné porušování práva na vzdělání a dílost na kulturním životě /čl. 13 a 19 Paktu o

hospodářských, sociálních a kulturních právech/, jež vyvolává právem rozhodnutí mezinárodní kulturní a vědecké veřejnosti.

Jak je Vám známo z jiných informací, jsou od počátku sedmdesátých let nejvíce protidstavně a protiškolkou využívány z přístupu na vysoké stupně vzdělání děti občané a občané, kteří tím či oním způsobem, vždy však v plném souhodu s právním řádem nejvíce senát projevili či projevují rozdílné názory na politický systém zavedený u nás po cíli vojenské intervenci v srpnu r. 1968, jak je známo, byla i předmětem jednání Rady bezpečnosti ČSSR. Zde uveden bylo značné množství vědeckých pracovníků i pedagogů z těchž důvodů zbaveno možnosti práce ve výzkumných institucích i na vysokých školách a zebraného jim nedále se zabývat vědeckou činností. Tento stav, odpovídající nejen uvedeným článkům, ale i čl. 6 zákonárného Paktu, jakéž i koncesi IIMOP, byl předmětem jednání různých nevládních organizací, jakéž i částečně MOP.

Poněvadž lidem teckto diskriminovaným nelze zabránit v myšlení a sledování problémů vědy a kultury i ve středních podnikáckách, vznikly u nás již před několika lety spontánní kroužky a skupiny, v nichž se scházejí mladí lidé zbavení možností vyššího vzdělání, ale dychtiví po znalostech a vědění, s některými vědeckými pracovníky, kteří jinu tyto znalosti a vědomosti nefornálním způsobem upřistupňují. Děje se tak na základě plné dobrovolnosti, bezplatně a bez jakéhkoliv spoleděnských či politických ambicí. V posledních měsících jsou tyto schůzky předmětem brutálních a nezákonných zásahů policejních orgánů. Policejním řízením jsou vystavováni zahraniční návštěvnici nejvíce senát, kteří se zajmu o tuto spontánní činnost jsou ochotni přispět k rozšíření oboru těchto mladých lidí. V poslední době byli zvláště brutálně zásahy vystaveni členství schůzek o antické filosofii.

V příloze připojujeme kopie některých upozornění a stížností, které členství uvedených schůzek a také občanská iniciativa Charty 77 předložily kompetentním orgánům a dřídu nejvíce senát a které zůstaly bez jakéhkoliv odpovědi.

Jane si vědomi toho, že vláda nejvíce senát neratifikovala Opětní protokol k Paktu o občanských a politických právech, a že se tedy musíme obrátit přímo k Výboru zřízenému podle čl. 26 tohoto paktu. Domníváme se však, že sekretariát, jenž zařizuje agendu tohoto Výboru, jakéž i Komise pro lidská práva Hospodářské a sociální rady, je kompetentní k tomu, aby vyjádřil byť neformální čestou stanovisko, jež by posholo k respektování a plnění Paktu vypracovaných dluholetým dílem ČSSR.

Rudolf Betták
mluvčí Charty 77

Marie Kromádková
mluvčí Charty 77

Milos Rejchrt
mluvčí Charty 77

mluvčí Charty 77 Václav Benda, Jiří Dienstbier a Jaroslav Šabata jsou t.č. ve vězení.

Přílohy: Dopis Charty 77 rektoru Karlovy univerzity /viz INFOCH č. 6 - 1980/
Dopis Charty 77 Federálnímu shromáždění ČSSR / " " "
Výbor na obranu nepravodlivě stíhaných, Československá liga pro
lidská práva, člen Mezinárodní federace pro lidská práva: Sdělení
č. k72, Sd. č. 173, Sd. č. 177 /Viz INFOCH č. 8 - 1980/
Prohlášení členů filosofického kurzu / " " /

Na vedení: generální ředitel UNESCO

DOKUMENT CHARTY 77 č. 28

K prohlášení Charty 77 ze dne 1.1. 1977 se připojilo dalších 48 občanů. Tisíci stoupali počet signatářů Charty 77 na 1063.

Helena Abrahámová, studující
Josef Adánek ml., t.č. bez zaměstnání
Miroslav Bělovský, domovník
Jaroslav Beneš, zaměstnanec JZD
Josef Brychta ml., invalidní důchodec
Radimka Čachová, studující
Josef Dvořák, dělník
Herta Fiedlerová, dělnice
Jiřík Fištejn

Jen Cigánek
Milošlav Černý
Jiří Dedečík, masér
Ladislav Didi, učitel
Mária Didiová
Adrián Dobrovodský, židloňec
Augustin Havrátil, hradles
Jeromír Němcov, míst svuku
Jozef Pekárik, dělník

Martin Bernáček, oběťovatel
 František Hrabal, dělník
 Petr Hrdina, posádkář
 Petr Brůška, řidič
 Jiří C. Janáček, invalidní důchodce
 Tomáš Jirousek, učitel
 Marie Júptnerová, středoevropská profesorka
 Jindřich Koudelka, dělník
 Libuše Koudelková, důchodkyně
 Ivan Kolářík, dělník
 Ria Krelopeová, studující
 Jaroslav Kytlík
 Ladislav Matík, dělník
 Milen Moletz, dělník

Jan Zvěřina, invalidní důchodce
 Josef Koudelka, fotograf

Petr Peepichal
 Jaroslav Ptáček, zámečník
 Lubomír Přikryl, zámečník
 Ivan Rusek, programátor
 Olga Stankovičová, dokumentátorka
 Jiří Štěda, semitář
 František Svatuška, dělník
 Jan Škrabánek, technik
 Lenka Škrabánková, výtvarnice
 Jindřich Tomeš
 František Veis
 Jana Veselá, dřevnice
 Jiří Vlček, jevištěný technik-malíř
 Jiří Volf, dělník

V Praze, 9. června 1980

Rudolf Batták

Marie Kromádková

Miloš Rejchrt

Sdělení č. 151

Cíancostí Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných se rozhodla účastnit
 Věra Vráneová, bytem Praha 3, Čimburkova 24.

1. června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
 Česko-slovenská liga pro lidská práva
 člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 152 /zadržení člena VONS/

Dne 1. června 1980 znemožnili policisté schůzku člena Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Akce se účastnilo velké množství příslušníků SSS a mnoha automobily. Některí členové VONS, jejichž počet dosud není zjištěn, byli zadrženi a předvedeni k výslechu do Bartolomějské ulice č.7 /Na Krajskou správu SSS/. Pokud je nám známo, že zadržených dosud nebyli propuštěni Ladislav Lis, Jan Litomiský, Václav Malý, Luděk Vacovský, Anna Šebatová a Věra Vráneová. Mení bez zajímavosti, že tato akce proběhla téměř přesně rok po zatčení deseti členů VONS.

1. června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
 Česko-slovenská liga pro lidská práva
 člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 153 /Petr Cibulka opět trestně stíhaný/

Petr Cibulka, který byl v dubnu eskortován z KVÚ Plzeň-Bory/1.MVSD/ do KVÚ Minkovice /okr. Liberec/ do druhé nápravné výchovné skupiny k odpykání tříletého trestu vykonaného v lázních /je třetímu doložený trest včetně svéplatnosti, tentokrát do výše jednoho roku. Petr Cibulka nyní vykonává třetí rok trestu odnětí svobody. O jeho případu budeme dále informovat.

1. června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
 Česko-slovenská liga pro lidská práva
 člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 154 /případ Josefa Ourody/

Josef Ouroda, nar. 7.1.1955, dělník, signatář Charty 77, o němž jsme
 jen krátce informovali ve sděleních č. 124, má trvalé bydliště v Mostě 3,
 adresi 378, byl odsouzen pro údajné pobufování /č 100 tr.z./ a poškozování
 zájmu republiky v zahraničí /č 112 tr.z./. V obchodech domě Prior v Mostě
 měl pronést pobufojící výrok "Dru jako hlbec za 1700 měsíčně a funkcionáři
 berou nezáškodeně jen hodně peněz." Výrok měli potvrdit svědci Albert Ma-
 jerník a Jaroslav Grička z Mostu. Dále mu bylo kladené za vinu, že "nevázal
 styky se signatáři Charty 77 a pracovníky zahraničních rozhlasových stanic".

Byl mu navíc zabaven dopis adresovaný velvyslanectví ČLR, v němž měl schvalovat čínskou agresi do Vietnamu, což bylo kvalifikováno jako § 112 tr.z. Dále mu byly zabaveny materiály Charty 77 a spisy Karla Marxe, V.I.Lenina, J.V. Stalina, Mao-Ce-tunga, Kim-Ir-Sensa a Luvera Medzi, též magnetofonové skoky s nahrávkami Svobodné Evropy, Tiranu a Pekingu, portrét Willi Brandta a autogramy, zahraniční česopisy atd. V rozsudku mu byly vytyčeny styky s diplomatictou Albánie a ČLR. Praví se zde, že "svou trestnou činnost nezkoval včernou prací jak v zeměstavbě, tak i v SSSR, za což byl několikrát odměněn."

Josefa Čurudu odsoudil okresní soud v Mostě k trestu odnětí svobody v trvání dvou let do I. nápravně-výchovné skupiny.

1. června 1980

Úbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní organizace pro lidská práva

Sedlání č. 122 /případy, o nichž VONS nemá úplné informace/

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných dospívá zpráv y o nových případech nebo některá doplnění již ve sdělení č. 124 uveřejněném částečných údajů. Rohukel tyto údaje bývají většinou nediplinární; tento chybí základní např. o bydliště trestně stíhaného a jeho příbuzných, druhu stíhání, délce trestu atd. Fakta o trestných stíhaných jsou oficiálně uveřejnovány pouze sporadicky v denním tisku, v podstatě se dá konstatovat, že tato fakta jsou utajovány. VONS má proto velmi omezené možnosti k ověření nediplinárních údajů a nezaujímá k nim prozatím žádné stanovisko. Podobně jako ve sdělení č. 124 se obráci k věřejnosti s prosbou o doplnění upřesnění nebo opravu uvedených údajů.

1. Jaroslav Beránský, věk 23 let, bydliště Český Brod nebo Oulenice u Čes. Budějovic, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory, odsouzen na 17 měsíců za údajné hromobení rasy, národa a přesvědčení /§ 198 tr.z./ a propagaci fašismu a podobného hnuti. /§ 261 tr.z./ Trest má končit 27.6. 1980.
2. František Březina, věk není znám, Vratislavice n. Nisou, okr. Liberec, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory, zadřen s manželkou a dítětem /asi 1-roky/ na maderácko-jugoslovských hranicích a odsouzen pro nedovolené opuštění republiky /§ 109 tr.z./ a údajný podvod /§ 290 tr.z./ za prodej bytu se zájmením před odjezdem, trest: 4 roky.
3. Vladimír Čech, nar. 15.3. 1959, dělník, Jílová 8, Olenouc, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory; na taneční závavě utlít mit sádcent a pracovníky MAM, přidělán měl určit členy KSC, čímž údajně neplnil ekutkovou hodnotu § 198 tr.z. Trest nastoupil z "volné nohy", jeho délka není známa.
4. Ing. František Dvořák, asi pedagog, bývalý ředitel stavebního závodu, Krokova 26, Brno, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory, odsouzen pro údajné poškozování rájající republiky v zahrničí /§ 112 tr.z./. Měl pochybnout interview možnosti rozhlasové stanice. Délka trestu není známa. Je patrně odsouzen také podle § 127 tr.z. /porušování povinnosti při nekládání s finančními a hmotnými prostředky/.
5. Václav Dvořák, věk není znám, Husitská 3, Brno, odsouzen pro údajné pobrování /§ 100 tr.z./, neboť měl prendet hanlivé výroky na adresu exi-situujícího státního stíhacího v souvislosti s pomery a pracovními podmínkami v ursnevych doleni v Příbrami. V procesu mělo být dalšími svědky či dokonce spoluobviněný V. Dvořáka asi deset delších horníků. Trest 9 měsíců, patrně byl omstětován. Byl vězněn v KVÚ Plzeň-Bory.
6. Jaroslav Fiála, věk není znám, z Mostu, vojín základní služby, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory od dneva 1980, odsouzen pro údajné neplnění trestných činů podle § 103, 104, 198, 276 tr.z. /snížování vážnosti presidentské republiky, hromobení státu světové socialistické soustavy, hromobení rasy, národa i politického přesvědčení, urážka mezi vojáky/. Trest 2 roky.
7. Hornánek, křestní jméno není známo, asi 60 let, z Prašova, trestně stíhaný na svobodě podle § 178 tr.z. /neřízení dorozu na církvi a náboženskými společenství/.
8. Rujer, křestní jméno neznámo, věk neznám, z Ústí n. Labem, vězněn od 18.7. 1978, propuštěn patrně po 3 měsících, k nimž byl odsouzen, vězněn byl v KVÚ Plzeň-Bory, odsouzen pro údajný pokus nedovoleného opuštění republiky /§ 109 tr.z./. Spoluodcounzený Vít Kružina, viz bod 10.
9. Javorák, asi 33 lety syn známého tenisty, odsouzen za údajné vyzvědávství /§ 103 tr.z./ a řekal na klavír líčení v trestním stíhání podle § 109, od-

- 3 - tj. organizování nedovoleného opuštění republiky. Byl v roce 1977 zadržen na bulharsko-tureckých hranicích, které se pokoušel překročit společně se svou družkou a dítětem na cizí pas. Trest sasi 13 let.
10. Alois Kasalovský, sasi 60letý filolog ze Vsetína, středoškolský profesor, o němž jsme přinesli částečnou informaci ve sdělení č. 124 /trest 14 měsíců, § 100 tr.z. pobufování/ byl propuštěn z NVÚ Plzeň-Bory koncem r. 1979, ovšem v lednu 1980 obdržel písemný příkaz k nástupu trestu na 1 měsíc s odúvodněním, že došlo k chybě při zápočtu vazby. Tento měsíc odpykal v dnoru 1980 opět v Plzni-Borech. Jeho spoluodesouzený byl Radka - sdělení č. 124.
11. František Kautský, nar. 8.6. 1950, horník, Naučnická 11, Český Těšín, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory, odsouzen pro nedovolené opuštění republiky /resp. pokus/, § 109 tr.z. V Československu mu byl odebrán pes, nemohl se domoci přijetí na střední školu. Zadržen byl v Katovicích v Polsku při náhodné kontrole. Měl sebou 5 zlatých mincí, které mu byly zabaveny. Trest: 12 měsíců.
12. Marie Kozárová, věk neznám, je z Prešova, § 178 tr.z./náření státního dosozu nad církviční a náboženskými společnostmi/, trestně stíhána na svobodě.
13. Vít Krubina, věk neznám, z Ústí n. Labem, od 18.7.1978 vězněn pro údajný pokus nedovoleného opuštění republiky /§109 tr.z./, trest 14 měsíců, spoluodesouzený Rujer, viz bod 7. Byl v NVÚ-Plzeň-Bory.
14. Josef Lenhart, sasi 23 let, pomocný dělník, Mariánské Údolí, okr. Olomouc, vězněn od června 1980 v Plzni-Borech pro údajné nedovolené opuštění republiky /§ 109 tr.z./, protože při chtěl emigrovat do Rakouska. Trest: 14 měsíců.
15. Ing. Zdeněk Čmel, sasi 40 let, informovali jsme již ve sdělení č. 124, byl přeřazen do II. nápravně-výchovné skupiny na Mírov a později patrně na Fenkráce, jeho sedmiletý trest /§ 98 tr.z., podvrazení republiky, při proštění letáků/, měl být patrně prodlužen, poněvadž je trestně stíhan pro údajné napadení státního orgánu nebo orgánu společenské organizace /§156 tr.z./. Měl údajně držet tři měsíce bládovku /patrně s násilnými přestávkami/. Jeho přesídlovací adresa byla upřesněna: Polabská 14, Praha 2.
16. Mil Novák, sasi 26 let, z Prahy 4, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory, odsouzen pro údajné pobufování /§ 100 tr.z./, jméno Mil je možná přezdívka, údajně byl trestně stíhan ve výkonu trestu odňatí svobody.
17. Jiří Novák, věk neznám, sasi z Bedonina, vězněn v NVÚ Plzeň-Bory, údajně odsouzen za kritické výroky na pracevíšti a schvalování čínské agresy proti Vietnamu, což bylo kvalifikováno podle § 109 tr.z. -pobufování. Jeho osmnáctinásobní trest má končit 6.9.1980. Je možná totéžný s R. Novákem z bodu 6.
18. Jiří Novák, věk ani bydliště nejsou známy, odsouzen § 109 tr.z./pokus či příprava k nedovolenému opuštění republiky/. Dne 30.4. 1980 měl jeho trest končit a mělo následovat soudem nařízené lečení v psychiatrické lůžebně v Praze-Bohnicích.
19. Otaer Olive, sasi 28letý akademický sochař z Velkého Meziříčí, v březnu 1980 byl odsouzen k 20 měsícům odňatí svobody pro údajné pobufování /§100 tr.z./ Ve výkonu základní vojenské služby mu byl zabaven almanach Charty 77 a při domovní prohlídce tak též antimilitaristického obsahu. Měl ústnatší názor, že odchod sovětských vojsk z NDR je jen propaganda.
20. Jaroslav Podrábt, věk neznám, bydlí v okrese Hodonín, měl psát hanlivé hesla na sovětské vlajky, např. "Rusáci, tahněte domů", což bylo kvalifikováno ustanovením tr.z. v § 104 /honorabilitu státu světové socialistické soustavy/. Tato údajně trestně činnost byla při kombinování s další trestnou činností.
21. Leonhard Peter, věk neznám, občan NSR, etnický Němc, odsouzen pro údajné vytváření čet /§ 109tr.z./ na 7 let odňati svobody; vězněn v NVÚ Mírov. Manželka Helena Peterová, Kervina.
- Pavel Raško, sasi 28letý, bydliště Žďár 7, signatář Charty 77, byl vězněn v Plzni-Borech, údajný trestný čin neznám, stejně tak i délka trestu; po ukončení trestu byl eskortován na Psychiatrii do Berouna. Není totéžný s Raškou ze Vsetína, o němž jsme informovali ve spojení s dr. Alcisem Kasalovským ve sdělení č. 124.

23. František Reet, asi 20 let, bydliště Praha 4-Spořilov, Rájčická 2829/12, mechanik, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory pro dlejné pobufování /§100 tr.z./ a fiktivně zákonem činnost, v únoru 1980 soudčně propuštěn.
24. Josef Römer, nar. 7.10.1933, vězněn pro dlejné vyzádatství /§100 tr.z./. Matka Ima Anderlová, Gottwaldov, nám.Pionýrů 1740, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory. Trest: 11 let, byl potvrzen v červnu 1978. Josef Römer pracoval jako letecký zaměstnanec /pogádista/. v r. 1977 se měl setkat s kulturním atabé velvyslancef USA Leonardem Williamsem, jenž byl pak čs. rovědkou označen za agenta CIA a byl z ČSSR vyhoštěn. Údajné poskytování správ dosvědčil anglicky nerozumíci svědek; celý rozsudek má pouze dvě strany textu vč. nacionáliffi!
25. Petr Řádická, nar. 1957, z Teplic, do vazby vzat na vojně, odsouzen pro dlejné pobufování /§100 tr.z./ pro dlejné pobufojici výroky na vojně. Původně byl vazební vybetován pro rozšírování materiálů Charty 77, což mu nebylo dokázáno, takže odsouzení pro pobufování mohlo být jakýmži neuvěrným fešením. Trest - 1 rok. Byl jíž propuštěn.
26. Jindřich Strašnov, asi 30letý celník z Děčína, vězněn v KVÚ Plzeň-Bory, trestný čin pobufování /§100 tr.z./ měl naplnit přecheovávání knih ze zahraničí, jež byly na celnici zabaveny a jež prý měl v úmyslu rozšírovat. Výše trestu: asi 20 měsíců.
27. Petr Krejcar, o několik jmen podali velmi kusou informaci ve sdílení č.124, měl být propuštěn 22.5.1980 /§100tr.z., 21 měsíců/
28. Pavel Štaastný, asi 22letý, bydliště Kolín 2, Budovatelká 644, je patrně od 13.2.1980 ve vazbě. Údajná trestná činnost ani paragraf není znám, ale při domovní prohlídce byly zabaveny strojopisné texty fejetonů, básničky a jeden Solženicynův román. Svědci byli vyslyšení na aktivity Pavla Štaastného v oblasti neoficiální kultury. V jeho případě je ještě dlejny spoluřachatel /zdejšě rovně ve vazbě/, jehož jméno neznáme. Pavel Štaastný vystudoval Vysočku školu dopravní v Zlíně.
29. Miroslav Feruš, věk neznám, bydliště neznámo, odsouzen pro dlejné pobufování /§100 tr.z./ ke 24 měsícům odnětí svobody. Na protest proti odsouzení a zařazení na pracoviště držel sei koncem října a začátkem listopadu 1979 hladovku. V únoru 1980 měl nový proces, opět odsouzen pro dlejné pobufování k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 26 měsíců. V březnu 1980 se vrátil do KVÚ Plzeň-Bory s vysokou teplotou. Nenastupuje do práce a jde k lékaři/dr.Borůškovi/. Má teplotu 38,7 °C, což lékař komentuje slovy: "To nic není, to jsem měl taky." Pro nenastoupení do práce navrhne Feruš ke kázeňskému potrestání, který je potrestán 15 dnay uzavřeného oddělení a povinnosti nástupu do práce. V následujícím týdnu jde opět k lékaři /tentokrát dr. Richter/, který rozpoznává akutní zánět slépkové střeva a nazývá okamžitý odvoz do všeňské nemocnice na Pankráci, kde se dlejné nalézádá desud.
30. Zdeněk Tichý, věk neznám, hostinský z Tachova, měl pronášet hanobici výroky na prezidenta Husáka v restauraci a měl připomínky ke odražení potravin, což bylo kvalifikováno jako § 103 /snidování věřnosti prezidenta republiky/. Trest: 9 měsíců, patrně byl jíž propuštěn.
31. Josef Valášek, asi 40letý, bydliště neznámo, zaměstnanec vojenských stavb, technik. Jeho verbální projevy byly kvalifikovány podle § 100, odst. 1, písm. a tr.z. a byl odsouzen k 16 měsícům odnětí svobody. Je zmíněn ve sdílení č. 124.
32. Ing. Čestmír Vaško, věk neznám, otec 4-5 dětí, manželka Marie Vašková, Krouna 93, okres Blansko. V zahraničí patrně sloužil jako zaměstnanec cizího vojaka, což bylo kvalifikováno jako tr.zin /§115tr.z./. Vězněn v KVÚ Mirov, výše trestu neznámo.
33. Milan Vyhndálek, nar. 25.3.1961, bytem ...., okr. Štít n. Orlicí, zaměstník v Kovostavu v Ujetí n.č., pokusil se pravděpodobně o přechod hranice do NSR. Měl psát předtím letáky proti komunistům a různá hesla na sed. Odsouzen pro dlejné hanobení republiky /§ 12 tr.z./ a pokus o nedovolené opuštění republiky /§ 109 tr.z./. Výše trestu neznámo.
4. Ing. Ado Zabyštan, asi 40letý, Košnická ulice, Chomutov, zaměstnanec Dánských projektů, Teplice, měl pobufovat /§ 100 tr.z./, když kritizoval ekonomickou situaci na pracovišti a v Československu, korupci a zneužívání členství v KSČ k osobním výhodám. Byl též propuštěn ze soudčství pro "nebezpečnost trestného činu". Trest: 1 rok, amnestován.

35. Jan Žanec, 27 let, bytem Těchov 76, okr. Bruntál, zámečník; odsouzen pro pokus o překročení státní hranice s NSR /č. 109 tr.z./, od zádušku upustil poté, když zjistil, že je přečech nemocný, nadřízen několik minut cesty od hranicích držák při cestě zpět do maitrozemí. Trest: 18 měsíců./je mokná, že spolu s ním byly odsouzeny další osoby za tutéž činnost./Vězněn v KVÚ Plzeň-Bory.

36. Zeman, věk neznám, dvokát z Prahy /AP na Václavském náměstí/, vězňán v KVÚ Plzeň-Bory pro údajný podvod /3230 tr.z./, neboť si vypůjčil na nabytek od svých známých, trestní stíhání však bylo zahájeno ještě před vyprášením spiknutosti půjčky. Trest: 4 roky.

37. Zdeněk Žalíčka, asi 20 let, z Trutnova, pobýl 1 rok v KVÚ Plzeň-Bory za rozšířování vlastní literární tvorby. Izatzen ve výkonu základní vojenské služby.

38. V. Žalíčka, věk neznám, bydliště v Klatovech, vězňán v KVÚ Plzeň-Bory, odsouzen na 18 měsíců pro údajné pobufování./5100 tr.z./

Pro lepší orientaci uvádíme rozdělení případů podle míst bydliště jednotlivých stíhaných:

Brno - případ uvedený v bedech 4 a 5; Bruntál - 32; České Budějovice - 1; Český Brod - 1; Český Těšín - 9; Děčín - 26,24; Gottwaldov - 22; Klinštejn - 29; Hradec Králové - 15,19; Chomutov - 31; Karviná - ...,18; Klatovy - 35; Liberec - 2; Most - 6, 17; Olomouc - 3,11; Praha - 12,13, 21,33; Přerov - 27; Teplice - 43; Trutnov - 34; Ústí n. Labem - 7,10; Ústí n. Orlicí - 30, Vsetín - 8.

Praha, 1. června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Zádeleň č. 186 /vyvlastnění domu signatářů Charty 77

Rezhodnutím odboru výstavby a dřevního plánování ONV Chomutov ze dne 13.2.1980 byla vyvlastněna spolu s příslušnou stavební parcelem usedlost č.4 v obci Nová Víska, okr. Chomutov. V této usedlosti, která patřila Vendelinu Laurenčíkovi a Ivanu Černegovi, žije jí tři roky vzgor neustálym říkaním ze strany policie a státních orgánů několik spříteleňných rodin sledujích lidí, kteří se zde pokoušeli vybudovat zázemí pro svoje nekonformní ledenné pojetí řívota /sr. Blánek PPípad Nová Víska v INFOCHU z r. 1980/.

Vyvlastnění provedl ONV Chomutov na základě uvažení Rady civilní obrany okresu Chomutov ze dne 22.9. 1979 podle vládního nařízení č.42/1961 Sb. pro "děly obrany státu". V tomto případě není nutné ani specializovat všechny důvod vyvlastnění. Když spolužačtí řídili jeho uvedení, byli odkázáni na ustanovení č 4/1 zmínovaného vládního nařízení, které praví: "V řízení o vyvlastnění státu k dělům obrany státu je příslušný ONV povinen učinit všechna opatření k utajení skutečnosti, souvisejících s vyvlastněním".

Při rozhodnutí ONV o vyvlastnění se spolužačtí odvídali. Jejich odvídání však bylo rozhodnutím Severočeského KNA ze dne 12.3. 1980 zamítнуто. Je charakteristické, že po čáslou dobu vyvlastněního řízení /t.j. prakticky od září 1979 dodnes/ bylo spolužačkám znemožněno pod různými záminkami náhlédnutí do dopisu. Z formulace rozhodnutí o odvolání Severočeského KNA dle vyplývá, že spis vůbec neobsahuje potvrzení ministerstva národní obrany nebo ministerstva vnitra o tom, že objektu je třeba v zájmu obrany státu. /Toto potvrzení je v daném případě nezbytné, což plyne z formulace č. 2. písm. č vládního nařízení č.42/1961 Sb.

Lze tedy konstatovat, že příslušné orgány nerespektovaly při vyvlastnění nemovitosti ani směrné vládní nařízení č. 42/1961 Sb., což potvrzuje podezření, že širokých formulací tohoto zákona bylo prostě zneužito k pestinu nekonformních občanů a ke znemožnění jejich aktivity v oblasti druhé kultury, nejméně uvážme-li, že okolní těsníci sousedící nemovitosti, které patří jiným soukromým osobám, takto postiženy nejsou.

1. června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Československá liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Zpráva příbuzných pro přátele odsouzeného

Petr Uhl

Odsouzen k 5 letůmu vězení v II. MVS, od ledna t.r. umístěn v povnoci Mirov, adresace: P.U., nar. 8.10.1941, PS 1/6, PSČ 789 53 Mirov.

Petrova situace se o naší minulé správy nijak podstatně nezměnila: je stále bez právního zastoupení, dosud se nepodařilo získat pro něj právního zástupce, poté co ho přestal zastupovat jeho bývalý advokát. Byly mu odebrány veškeré písmačky a poznáky, vč. oficiálních publikací trestního zákona, trestního řádu a zákona o výkonu trestu odňtí svobody a také účabnice náštěny. Je zaměstnán na pracovišti podniku Metre Blansek, kde opracovává beklit a klinik dílčem s smrkovým papírem. Vzhledem k velké prsnosti pracovníků prostředí dostáváli zde dřívě trestanci vedle normální stravy ještě ulék, které ale Petru dáváno není.

25. května jej sněla poprvé navštívit na Mirově manželka a jeho dva děti a předst balíček. Podle zákona o výkonu trestu odňtí svobody se v II. MVS povolují návštěvy jednou za půl roku a jen při této příležitosti může být předán balíček potravin do váhy 2 kg. Petru návštěva proběhla izolovaně od ostatních vězňů, ačkoliv byl na Mirově návštěvní den a ostatní vězňové se setkávali se svými rodinami ve společné návštěvní místnosti.

Petr Uhl vypadá dobře, je zdrav a pondravuje všechny přátele.

V posledních dvou měsících se částečně zlepšila situace s korespondencí, dopisy jsou doručovány téměř všechny a přicházejí oběma směry rychleji.

29. května měl Petr za sebe /stejně jako všichni ostatní spolu s ním/ odsouzení členové VDNB/jeden rok vězení. Do konce trestu mu zbyvají tedy ještě 4 roky.

Václav Kavel

Odsouzen na 4 a 1/2 roku do vězení v I. MVS, vězněn v Hefnamicích u Ostravy, adresace: V.H., nar. 5.10.1936, vězen 3.9638/AZ, MVS Hefnlice, pošt. schr. 2, PS 13, PSČ 713 02 Ostrava 13.

Krátko potom, co Václav Kavel, Václav Benda a Jiří Dienstbier poslali z H. Hefnic náležející dopis generálnímu tajemníkovi francouzské KS George Marchaisovi o situaci politických vězňů v ČSSR, byli navzájem odděleni na různé dílyk hafnickyho tábora. Celkové zpříjemnění podmínek a vzdálená izolace mají tedy být ježincou odpovědi na jejich iniciativu.

Václav Kavel byl navíc potrestán 10 dní "korekce" ve speciální cele pod závinkou, že neměl orszátkovanou na zadní straně rodinnou fotografií. Karelce a bratrovi Václava Havla došla pozvánka na návštěvu na 8.6., na pozvánce je poznáváno, že 3 kg potravinový "balíček nabude přijat". Václav byl tedy potrestán též zákazem balíčku.

Václav Kavel těžce fyzicky pracuje a není schopen plnit požadovanou výkonovou normu. Po zásazích cenzury je často nucen své dopisy přepisovat.

Z jeho dopisů citujeme:

"...Jsem doceela strabil přehled o tom, co jsem ti v různých verzích svých dopisů psal a co z toho bylo odesláno..."
 "...malý ekologický peznatek: když něco sem v lednu vzlí, sledoval jsem bedlivě prostředí, jimiž jsem projížděl a zjistil jsem, že asi z třetiny je tvořily normální pole a lesy, z třetiny městské ulice a obce a skoro z celé zbyvající třetiny jakési blíže neurčitelné cíklivé prostředí, podobné v podstatě smetišti. Byly to různé zbytěné velké tovární komínky dvory, plné nepeřádku, špinavé a nevyužívané místa, různé blátičné příjezdy a odjezdy báhví kam, sklady, garáže, skladky zapomenutého stavebního a jiného materiálu atd. Cíklivá prostranství, násled a nepofádek, odpadky a odpadky, prostory bez koncece, bez logiky. Dávér: neumíme si vážit místa, prostoru, země. Ale abych pořídil jen nekritizoval: něco dobrého se v Ostravě přeci jen i po této stránce děje: zalesňují se haldy. /Dík tomu i já vidím trochu zelené./"

Do konce trestu zbyvá Václavovi ještě s půl roku.

Václav Benda

Odsouzen na 4 roky vězení v I. MVS, vězněn rovněž v Hefnemicích. Adresace: V.B., nar. 8.8. 1946, 3.9634/AZ, dále adresace stejná.

V neděli 1.6. 1980 měl Václav Benda povolenu návštěvu manželky a dětí -- 1 hodinu za tři měsíce /oznámení přiblo 27.5./. Balík mu byl sekáán, zvláště jeho ženy o povolení hygienických potřeb, poněkud s odborné matematické literatury nebylo vyhověno. Žnal pouze převzít kartáček a penzion.

kterou mu povolila místní lékařka. Návštěva probíhala podobně jako minulá: v oddělené místnosti se stálé přítomnosti dozorce, který hover občas pterudoval; děti ochly sedět otevřené ruky k jistému a jistě při návštěvě školádu. Na konci návštěvy si Vaďek sněl vzít jep dvě cigaretu z krabičky své tony.

Václav Bend a je přišel ne jiný dach tábora /pyní je vězně 4.9654/A5/, ale dálé stejnou prací - vrtání do trubek; upočítal si, že za čtyři roky jich naráží asi jeden milion. Zvýšili muž průměrní normu, kterou přešel překračuje: vydávává nejméně asi 2600,- Kčs, z toho má měsíčně 200,- Kčs kapecné, asi 1.100,- Kčs dostává jeho žena na pět dětí. Většinu sobot pracuje a objevujícího volného času je málo. Stihne sotva předjet Budějovice a marně se snaží najít čas pro napadení pohádky dětem, jak to dělával ve vazbě. Jeho zdravotní stav je celkem dobrý, kromě výrůšky a plísně na nohou si stěhuje na únavu a nedostatek spánku.

Všechny přáteli pochvaluje.

Z dopisu citujeme:

"Mám se dříti upokojivě, konec prvního roku se blíží - tak holt ještě tři další, poněvadž úvahy o nějakém krácení se stávají čím dál více akademickými. Kterésto ponyšlení snásím s dobrou myslí a jsem svědomí, když se přehoupuji do stadia, v němž budu vděčen za to, že nám z tím jenom čtyři roky. Mužsia ovšem přiznat, že je-li te v zimě otráva, protolze je zima, pak v létě je to ještě horší, pak zase člověka přepadají choutky po volnosti a jiných slastech života. Ale jsem zdrav, práce mi jde, zprávy od Vás jsem spíše uklidňující, tak proč si vlastně stěkovat, že?"

Jiří Dienstbier

Odsouzen ke 3 letům odňatí svobody v I.NVS vězněn v tábore v Nejmanicích, adres: J.D., 4.9657/A4, dále stejná.

V květnu přišly od Jiřího Dienstbiera 4 dopisy, jeden jeho dopis byl zadržen a nebylo mu zřejmě povoleno napísať dopis nahradní. Z jednoho dopisu od příbuzných mu bylo přečteno pouze přání k narozeninám a informace o synovi.

Jiří Dienstbier byl přestěhován na jiný blok, zřejmě izolován od V. Havla a Václava Bendy /cit.: "Povídám vám se drobné změny v mé adrese, místo A4 se piše A4. Tož život."/ Z různých náznaků se zdá, že to v poslední době není jediná akce, která má třem členům VONS v Nejmanicích zlepšit život.

Z jeho dopisů dále citujeme:

"Mám-li člověkovi nahlédnout svoji adejší situaci, jsem v rámci možnosti zaveden a tedy - díl, se to tak fíci - spokojen. Je to takový experiment, ve kterém člověk zjistí, bez čeho všechno se dokáže obejít, aniž by to poškodilo jeho nervovou soustavu..."

"...musím se snášit přeplavat anexchu se potápět do hluček a zápasit se spědními proudy. Ale proud, který mne unáší, je životodárný a silný jádro a kofinky..."

"...volných sebe je tu peckrovnu. Ale to mi nevedí, protože u matinky jsem svým pámem, možu si libovolně kouřit a nikdo se o mne nestará. Kromě toho nám víc hodin a proto i vyšší příjem. A taky to líp utíká ...pročež ráději pracuju než abych touto po více volných dnech."

V posledním dopisu Jiří Dienstbier piše, že má chřipku, kabátek a rýnu. Děkujuce trestu mu zbyvají ještě dva roky vězení.

Otta Bednářová

Odsouzená ke 3 letům vězení v I.NVS, adres: O.B., nar. 18.6. 1927, ústav SAV ČSSR, PS 115/0, PSČ 746 49 Opava.

Počátkem května jsem požádala několik odpovědných osob o to, aby byla Otce poskytována dietní strava, kterou neobytně potřebuje ze zdravotních důvodů. Zdá se, že naše směna byla úspěšná alespoň v tom, že snad již končí její dieta obchuhující trávoh. Bohužel nedostatek uvládá silně v minulém roce pocitování. Poslali jsem též ministru spravedlnosti ČSR podnět k rozsudku amnestii podle čl. 41. VL, pásm. d - jde o případu osob, které trpí nevyléčitelnou chorobou. Na základě lékařského doporučení z jedna t.r. byla ve středu 21. května Otce Bednářová transportována z Opavy do pražské věznice na Pankráci k čákovému vyšetření jejího zdravotního stavu. Výsledek vyšetřování by mohl ovlivnit jeho rozhodnutí o amnestii, takže

hodnutí městského soudu v Praze řeší žádost o přerušení výkonu trestu ze zdravotních důvodů, kterou podávala 2.1. 1980 a o které nebylo dosud rozhodnuto. Při přiležitosti její hospitalizace v Praze pohledala její 73 letá matka s o návštěvu - žádost nebyla vyhověna./podle zákona o výkonu trestu odnétí svobody má vězen v I. NVC nárok na návštěvu jednou za jeden až tři měsíce. Orgány SNV však povolují návštěvy automaticky jednou za tři měsíce./

Otka se v poslední době cítila velmi unavená a vyčerpaná, když i krátkou chvíliku využívá k odpočinku. Nejnutnější léky dostává.

Z jejich dopisu citujeme:

"...tehle hubená jsem snad byla jen v r. 1965 a to mě poslali hned na třináctí výkrause kůru do Výzkumného ústavu výživy lidu..."

"...často mi nebyvá dobře, zdraví, jak víte, není v pořádku a věk také hraje svou roli, málo platné, je to tak, ale nikdy se na svět nahradím a nikdy nehnukám, ani nestáhuje. A když někdy připustím, že to nebo ono pobílí a trápi, hned jsem ještě opatrnejší na jídlo a nášahu, a naposledu se, kde jsem zhřešila anebo v čem udělala nějakou diagnostickou chybu a uklidnuju svou kliniku, játra a slučník a slábuja jim, ke se polepším."

Do konce trestu zbyvají Otce ještě dva roky.

Jaromír Šavrda

J. Šavrda si odpykává trest odnétí svobody ve výši dva a půl roku v Ostravě n. Ostravě v 1. NVC v kategorii pro invalidní důchodce. Má být propuštěn v březnu r. 1981.

Podle získaných informací je jeho zdravotní stav velmi vážný a jeho manželka se obává toho, že se z vězení nevrátí. Ke komplikacím staršího děda, spásobujícím jeho travalem invázitu /tuberkuloza ledvin, srdeční potíže, časté horčaté stavy/, přistupuje nové. Po dobu věznění příslížil J. Šavrda o všechny přední zuby a poslední dobou ztrácí zrak. Velmi vážnou se jmení jeho celková deblota, projevující se nejdále značným ubytkenem na vaze. V dopisu obsahuje, že za dobu svého pobytu v Ostravě n. O. si musel na řemeni od kalhot prorazit již šest dírek. Dle odhadu neváží ani 30 kg /jeho drží výše činila kolem 75-80 kg/. Přes celkovou duševní výrovnancost uvězněného jsou tyto okolnosti alarmující.

Jeho manželka, vědoma si vážnosti této situace, požádala v říjnu z.r. /1979/ prezidenta republiky o poskytnutí milosti J. Šavrdovi na zbytek trestu. Na tuto žádost ani neurgenci z března 1980 nedosáhl odpověď. Obhájce uvězněného řešel v prosinci 1979 příslušné orgány o prominutí druhé poloviny z celkové výnáry trestu - bezvýsledně. V souvislosti s presidentskou amnestií znova požádal, tentokrát ministra spravedlnosti, o přesňování případu J. Šavrda s ohledem na jeho zdravotní stav. Výsledek tohoto nejnovějšího řešení není zatím znám.

Při poslední návštěvě jeho ženy, v březnu t.r. jí nový, podstatně mladší vychovatel znemožnil předat vězněnému potravinový balíček. Svýj postoj zádružněval tím, že uvězněný J. Šavrda poskytuje spolužákům svůj přídel jídla. Teprve po delší době se nechal uprostřít a potraviny a hygienické potřeby převzal, vitaminy /A, B-komplex Celaskon/ však odmítl. Paní Šavrdová se také nedávno pokusila poslat svému muži balíček prostřednictvím jiného spolužáka, avšak nedospěl. Zbytky potravin jí byly vailoneovém sádku zaslány zpět zároveň s o eastrym dopisem od vychovatele, ve kterém jí oznamil, že J. Šavrda byl za tento předčin kázenky potrestán. Tyto "příhody" jen dokreslují celkovou situaci, v níž se uvězněný nachází.

oooooooooooo

oooooooooooo

oooooooooooo

oooooooooooo

Oddělení střednosti ministerstva vnitra

Praha, 9.6. 1980

Vážení,

vzájemném podle Ústavy ČSSR hleba z čl. 29 střednost na posuzení zákona. Konkrétně se jedná o posuzení čl. 28, odst. 1, čl. 30, odst. 1 a 2 hleby druhé ústavy ČSSR, vyhlášky č. 120/1976 Sb., čl. 19, odst. 2 a dále zákona č. 40/1974 Sb., § 3 odst. 1 a § 15 odst. 1.

Dne 5.6. 1980 jsem byl zadřen příslušníky MO VD Praha 1, Bartoloměj-

ská v. To proto, že jsem téhož dne na Karlově mostě hrál na kytaru a zpíval písničky. Po převedení na MO VÚ Praha 1 jsem byl obviněn zatříma. Urfusem pro tuto činost z výtržnického podle § 202, odst. 1. Některé z písniček, které jsem na Karlově mostě zpíval, byly ohváděny příslušnými orgány na a byly veřejně produkovány - např. V. Fráňákom, V. Mertou atd. v pražských divadlech a vysokoškolských klubech i na jiných scénách. Nikdo z nich nebyl pro tyto písničky trestně stíhan.

Sechápu, jak je možné, že jsem byl obviněn z výtržnického pro naprostě legální činnost, která je návis v soulodu s našími zákony. Cituji z příslušného ustanovení vyhlášky č. 120/76 Sb., čl. 19, odst. 2:

"Každý má právo na svobodu projevu; toto právo zahrnuje svobodu vystavovat, přijímat a rozhívat informace a myšlenky všechno druhu, bez ohledu na hranice, ať už texty, písemné nebo tiskem, prostřednictvím umění nebo i jinými prostředky podle vlastní volby."

Nejsem si vědom, že bych se dopustil žádankoliv trestného činu, protože nebyla neručena státní bezpečnost, veřejný pořádek, veřejné zdraví ani morálka. Přesto mi byly odňaty věci, které jsem měl v době zadržení u sebe, jako věci důležité pro trestní řízení.

Šlo o tyto věci: černé pouzdro na kytaru, kostičkovou kytaru, závěsný pásek na kytaru, fagaci harmoníku zn. Hoco, dřívák na foukací harmoniku, kepoďastr, magnetofonový pásek zn. Agfa, zelený šešít s texty písniček, šešít formátu A4 s texty písniček a rukopisnými poznámkami, žluté desky s texty písniček počtu 61, modré desky, žluté desky s různými poznámkami, 37,05 Kčs, 4 DM, 10 feniků NDR, kolený pytlík na drobné mince, dvě trátky, osm kusů strun.

Při odnětí těchto věcí byli přítomni zatříma. Urfus, pprap. Vodička, nstr. Macoun, Pro údajný trestný čin výtržnického jsem byl držen 39 hodin ve vazbě v CPZ Konviktská ul. Ze stejněho trestného činu jsem byl obviněn i loňského roku. Bylo proti mně zahájeno trestní stíhání, které bylo posléze pravomocně zastaveno.

Nyní jsem opět obviněn ze stejněho trestného činu a pro stejnou činnost. Vonáším tedy tuto stíhání, kterou zároveň dávám na vědomí:

redakci Informace o Chartě 77
redakci Rudého práva
Generální prokuraturu

Cháker Veveřka, tř. Svobody 12/738
763 02 Gottwaldov - Malenovice
přechodně: c/o Marie Chromská
Lipová 16, Praha 2

William Saroyan na filosofické fakultě v Praze

Pořádání správy denního tisku v průběhu své několikadenní návštěvy Československa "básedoval" americký spisovatel William Saroyan se studenty filosofické fakulty. Informace, pro nás zde a nyní, jistě mnohoznačná. Jak tato beseda skutečně probíhala? Tak jako vždy i tato návštěva byla obecně oficiálně neproniknutelností, předem znemožňující přímé setkání s "ředovým občanem" národního státu. Studenti filosofické fakulty nebyli o chystané besedě informováni, přesto se však správa ustně rozhodila, takže v pátek 30.5. 1980 v 10 hod. čekalo na katedře anglistiky asi 50 lidí. Pro besedu však rádce kvalifikovala pouze 12 studentek prvního ročníku učitelské kombinace čeština a angličtina, které byly nenejdří přivedeny do 4. patra, do pracovny profesora PhDr. Vítězslava Rouska Držce, vedoucího katedry české a slovenské literatury a prorektora Univerzity Karlovy. Na připravených 25 sedlích zasedli kromě zmíněných studentek ještě příslušnice StB a několik "čistých" sájemců, se kterými rádce nepočítal. Dále příslušnice hlídaly v předpokoji, kterým se do pracovny prorektora muselo projít a několik jich bylo rozmístěno po chodbbách fakulty. Akce se zúčastnilo celkem asi 10-15 příslušníků, tj. přibližně třetinu pozvaných studentek.

Besedu uvedl s. prorektor slovy, vyjadřujícimi potěšení na možnosti uvitit tak vzdáleného hosta na českoslovanské půdě nejstarší univerzity střední Evropy. Zalečně maly počet přítomných studentů pak vyzvětličtí tím, že "vzhledem k probíhajícímu zkouškovému období se jich nepodařilo sehnat více". Když pak s. Saroyan ještě zjistil, že je odkazán pouze na tlumočnice, projevil zklamání, neboť vzhledem k jeho naturelu z něj čísla chutě a ráj zahovorit

se studenty přímo. Učitelé katedry anglistiky dostali výslovny zákez se besedy účastnit od rektora UK.

Připravený svěnář besedy narušili nepovolení účastníci. Obrátili se na ř. Sarcyna a přáním, aby se besedy mohly účastnit i všechni zájemci, žádali na chodbě. Přes okřikování: "...tem nikdo není...", "mláteči" spolu projevil ř. Sarcyan e tyto studenty samozřejmý zájem. Nezbýlo než vpustit dovnitř ještě asi 10 zájemců, kteří vytrvali až do skupky té chvíle na chodbě. Museli však celou dobu stát, protože s. prorektor odmítl besedu přenést do větší posluchárny. ř. Sarcyan kvítoval zjištění, že nově přichodí ročník již a hovoří anglicky, a povídka o viditelné cíli. Ročník se pak spontánní debata o poslání spisovatele, tendenci v umění, možnosti změny světa, zapojení času atd. S. prorektor nejprve navrhoval, aby beseda byla vedena tak, že "student položí otázku anglicky, ta se pak přeloží do češtiny ...", a to údajně nikoliv z důvodu neznalosti angličtiny s. proektora, ale kvůli studentům, protože "beseda je součástí výuky". Nakonec se však spokojil se simultánním tlumočením. Ještě dříve pak pozoruhodným způsobem vstoupil do diskuse. Když ř. Sarcyan odpovídal na otázku, zda je možné všechny problémy řešit s humorom, sněbě některé lze řešit pouze váně, s. prorektor náhle prohlásil: "My u nás v Československu máme taky mnoho komedif! ..." Na tázavé pohledy přítomných pak vysvětlil nedvojnáčnost svého tvrzení: "No, te když si tady třeba s důvody připravíme besedu a pak nám z ní někdo udělá něco, co jsme vdbec nechtěli..." Podafilo se mu lepidárně vyjádřit celou pravdu této akci veřejně.

Když v 11 hod. beseda skončila, přiskočil s. prorektor k těm účastníkům, kteří mu narušili řeči. Ve spolupráci s příslušníky ŠTB se snažil všechni prostředky zjistit totálnost nazvaných účastníků a zamezit jim volný odchod z místnosti. Nevyhýbal se ani užití fyzické síly - tahl za ruce, strkal zpáteček ap. Zoprve když napadání sdělili veřejně své obtíže ř. Sarcynovi, upustil s. prorektor - patrně z obavy před skandalem - od rezantníjšího zásehu své suity, operující na staroslověném půdě nejatmější university ve střední Evropě.

XXXXXXX XXXXXXXXX XXXXXXXX

Články došlo do redakce: Karel Brouk: 31. případ mejore Zemana/krátký scénář
" " : Výlet pana Broučka do XII. století

Milan Vlahovič: Život/

" " : Babies veranum - vztahy klinika červů